

[Erik Kragh.]

ning afgørende for bedømmelsen: Sovjetunionen har i de sidste år opbygget og udvider stadig russiske flådestyrker i Middelhavet som en modvægt mod den 6. amerikanske flåde. Man har erhvervet flådebaser i Ægypten og i Algeriet. Arbejde er i gang med at udvide flyvepladser i Algeriet, således at startbanerne kan tage de middeltunge russiske bombefly. Man leverer våben til araberne, ja, nu er endog over 100 russiske piloter sat ind til bemanning af russisk leverede jagere foruden russisk betjening af luftforsvarsraketter.

Man ønsker ganske tydeligt fra Sovjetunionens side ikke at stabilisere forholdene i Det mellemste Østen, men at holde dem flydende, at holde faren ved lige. Der er næppe noget område i verden, der er farligere for Europa end Det mellemste Østen, der ligger ved Europas dørtrin. Med andre ord, det er tydeligt, at der er en sovjetrussisk politik, der går ud på en dominans af Middelhavets sydlige kyst og på en dominans af i hvert tilfælde den østlige del af Middelhavet for at skabe en modvægt imod den sikring, som den 6. amerikanske flåde hidtil har betydet for det sydlige Europa.

I dette billede, hvor det drejer sig om en stadig voksende trussel mod NATO-forsvarets sydlige flanke, er Grækenland et geografisk og strategisk nøgleområde, hvilket bevirker, at landet ikke kan føre en neutralitetspolitik, men under en eller anden form må være tilsluttet en af de to alliancer. Det er i denne sammenhæng af interesse, at de græske forbindelser med de kommunistiske lande, inklusive Sovjetunionen, både kommercielt og på anden måde har været voksende det sidste års tid. Skulle det ske, at Grækenland under en eller anden form forlod NATO og kom ind i det østlige alliancesystem, ville dette militært være en umådelig fordel, en umådelig gevinst for Sovjetunionen, idet det ville betyde, at Sovjetunionen ville kunne få havne og flyvepladser, der er landfaste med selve Rusland, noget, der i øjeblikket ikke er muligt, og hvilket er en af de alvorlige ulemper for russisk strategi i Middelhavsområdet.

At undlade at give Grækenland de våben, der er nødvendige, for at landet kan spille sin rolle inden for det samlede forsvar i

Middelhavsområdet, ville alvorligt svække dette forsvar og ville fremkalde risiko for, at Grækenland tager sit medlemskab af NATO op til nyvurdering med de heraf følgende konsekvenser for NATO som helhed.

Med hensyn til den betydning, der bør tillægges Den nordatlantiske Traktats forskrifter for medlemslandene om at styrke demokratiet og borgernes frihedsrettigheder osv., er det nødvendigt at gøre sig klart, hvad Atlantpagten drejer sig om, og hvad der tjener Danmarks sikkerhedspolitiske interesser. Hvis man lader følelserne ude af betragtning, og det må man vel gøre i den internationale politik — må jeg her indskyde, at Sovjetunionen er jo ikke besværet af følelser eller moralbegreber eller af en offentlig mening eller af demonstrationer eller af en opposition i et parlament — hvis man altså lader følelserne ude af betragtning, må man klargøre sig, hvad der tjener Danmarks sikkerhedspolitiske interesser, og så må man spørge: hvad er formålet med NATO, hvad drejer NATO sig om? Da NATO blev oprettet, var det som følge af den trussel, man følte både i USA og Vesteuropa efter Stalins aggressioner i Østeuropa lige efter krigen. I dag er situationen en anden. I dag er det Atlantpagtens opgave at holde en balance og en stabilitet i Europa og herved sikre freden, og det er det, der lykkes. Der er ingen af os, der tror på krigerske begivenheder i Europa, fordi denne stabilitet findes, men denne stabilitet hviler på NATOs styrke. Men NATO har ikke nogen egen styrke. Dens styrke er summen af medlemslandenes styrker. Derfor frembyder det en fare, hvis der på et enkelt område sker en lokal svækkelse af forsvaret, hvilket ville være tilfældet, hvis Grækenland ikke har rådighed over de nødvendige våben til forsvar af et strategisk nøgleområde inden for det samlede NATO-forsvar.

Valget for Danmark bliver altså mellem en politik, der er i landets egen sikkerhedspolitiske interesse, og en mere følelsesbetonet politik, der tilsidesætter disse interesser. Personligt anser jeg det for nødvendigt, at det sikkerhedspolitiske må veje tungest, og af disse grunde kan jeg ikke medvirke til vedtagelsen af regeringspartiernes dagsordensforslag.

Om hr. Gert Petersens dagsordensforslag